

A hit harca

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 21. vasárnap – 1954. november 7.

Alapige: Zsid 12,1–6

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjete, lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. És elfeledkeztetek-é az intésről, a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad.”

Béke és harc kiengesztelhetetlen ellentétben van egymással, a hit életében azonban mégis együtt van a béke és a harc. A hit béke és harc egyszerre. Béke a harcban és harc a békéért. A hitnek harcolnia kell létéért. Amíg él, mindig harcol, s amíg harcol, csak addig él. Bizony, ebbe bele lehet fáradni. A Zsidókhöz írt levél címzettjei is belefáradtak. Míg azelőtt ifjú lelkesedéssel harcolták a hit nemes harcát, most belefáradtak, elcsüggedtek, elaléltek. Míg azelőtt bátran szembenéztek minden kockázattal, most valami keresztiszony lett úrrá felettük. Szeretnének kikerülni minden szenvedést. Ezért kiáltja oda nekik az ige: Ne csüggedj el, kicsiny sereg!

Mondanivalóját képpel szemlélteti a levél írója. Az élet küzdőtér, melyen hol versenyfutás folyik (1. v.), hol komolyba megy a játék, s vére menő ökölvívást folytatnak a szembenállók (4. v.), hol pedig véres csatamezővé válik a küzdőtér, melyen életre-halálra küzdenek a gladiátorok. A hit harca nem szórakoztató sport, hanem élet-halál küzdelem. Itt még többről van szó, mint az életről. Itt az örök életről, az üdvösségről van szó. Fontos tehát tudni, hogy ebben a harcban ki és mi van ellenünk, és ki és mi van mellettünk, *kik az ellenségeink és kik a szövetségeseink.*

1. Kik és mik az ellenségeink?

Minden, ami akadályoz. Lehet, hogy egészen ártatlan dolog, mint a vak Bartimeus felsőruhája, mégis el kell dobnunk, ha akadályoz abban, hogy Jézushoz jussunk (Mk 10,50). Lehet, hogy nagy kincs, mint az efézusiak varázsló könyvei, amelyekről az van megírva, hogy ötvenezer ezüstpérez árú volt, mégis tűzre kell vetnünk, ha akadályoznak Jézus követésében (ApCsel 19,19). Lehet, hogy azt gondoljuk: nem lehet nélkülük élni, kellene az élethez, mint a szem, kéz vagy láb..., mégis ki kell vájnunk és el kell dobnunk magunktól, ha megbotránkoztatnak a Krisztus keskeny útján. Aki nem tesz félre minden akadályt a küzdőtéren, amit megtartott magának, azon fog elcsúszni az üdvössége.

Ellenségünk a megkönyékező bűn. Itt nem arról a bűnről beszél az ige, ami bennünk van, hanem arról, ami körülöttünk van. A küzdőtér nem szépen felhengerelt salakpálya vagy gondozott pázsit, hanem agyagos sártenger, mely ráragad a lábunkra, ólomsúlyú nő, rettenetesen elfáraszt, lassítja a tempót. Aki nem próbálja kikerülni – már amennyire lehetséges – a bűn sártengerét, hanem nagy hetykén nekivág, aki nem őrzi kínosan a tisztaságát, s nem kaparja le gondosan a bűn ráragadó sarát, az egyre fáradtabban fogja emelgetni lábát a hit útján, s végül a bűnösök útján megáll, és a csúfolódók székében leül (Zsolt 1,1).

Ellenségünk a felejtés. „...elfeledkeztetek-é az intésről, a mely néktek mint fiaknak szól...” – kérdi a levél írója. Mennyei Atyánk sohse enged minket veszedelembé anélkül, hogy előre ne figyelmeztetne, mi azonban rendszerint úgy cselekszünk, mint Péter, akinek akkor jutott eszébe az Úr intése nagycsütörtök éjszakáján, amikor már késő volt. Akkor azután sírhatunk keservesen, hogy miért nem gondoltunk előbb a fenyegető veszedelemre.

Ellenségünk az öröm. Jézus Krisztus az előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett – figyelmezteti az ige az olvasókat. Örömmel környékezte meg őt a Sátán, mikor el akarta tántorítani őt a kereszttől, a váltság keskeny útjától. Először a test, azután a hiúság, végül a hatalom örömeivel környékezte meg, Ő azonban elkergette magától a kísértő örömet. Hitünknek keskeny útján minket is sokszor környékez meg az ellenség ártó örömmel, s aki akkor letér a keskeny útról virágot szedni a lápról, ne csodálkozzék, ha azután elmerül az ingoványban.

Ellenségünk a gyalázat. Jézus „*megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett*”, így int tovább az ige. Nincs ember, aki érzéketlen lenne a gyalázzal szemben. Jézus Krisztus számára sem volt mindegy, hogy milyen halállal hal meg. Neki is nehézséget jelentett, hogy a bűnösök közé számláltatott, s bitófán fejezte be földi életét. Annak a kornak leggyalázatosabb halála volt a kereszt. Mégis vállalta. Ha nem vállalta volna, nem lehetett volna Megváltónk. – Isten gyermekei fölött is ott függ sokszor a Krisztusért hordozandó gyalázat fenyegetése. Aki ilyenkor nem tudja megvetni a gyalázatot, hanem megkötözi őt előbb bizonyágtételében, majd hitében az a gondolat, hogy mit mondanak az emberek, az csendben leáll a versenypályáról, s feladja a küzdelmet. Senki sem lehet a Krisztus követője, aki nem meri vállalni a Krisztus gyalázatát.

Ellenségünk a csüggedés. „...*el ne csüggedjétek, lelkeitekben elalélván*”, int az ige. A keresztyén élet állandó feszültsége sokszor nagyon reánehazedik a lelkünkre. Szeretnénk már egy kis szünetet a harcban: egy kicsit hátramenni a front mögé, egy kicsi kényelembe helyezkedni, a derékszíjat levetni. Ebben a fáradt, csüggedt, elernyed, elalélt állapotban könnyű zsákmánya vagyunk az ellenségnek, mert nem vagyunk riadókészültségben, vagy amint az írás mondja: nincsenek a derekaink felővezve. Sokszor ráfizettünk már erre a lelki kényelembe helyezkedésre.

Ellenségünk az élet kímélése. A levél figyelmezteti az olvasókat: „*Mert még vérig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen.*” Nem engedjük vére menni a dolgokat a keresztyénségben. Mikor nagyon komolyra fordul a helyzet, mikor már vére megy, akkor mindig keresünk valami kibúvót, mesteri módon indokolt megalkuvást, s azt gondoljuk, hogy megmentettük az életünket, holott éppen így veszítettük el, mert aki meg akarja tartani életét, az elveszti azt (Mt 16,25).

És ellenségünk a szenvedés, az Isten fenyítése. Az Ószövetségből idézi a szentíró: „*Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged...*” A szenvedés mindig kísértés a hit számára. Megingathatja bennünk az Isten szeretetébe vetett hitet. Különösen, ha nem csak dorgálásról van szó, hanem ostorról is. A megostoroztatás megszegyenít, és vér serken a nyomában. Aki csak a jót tudja elvenni Isten kezéből, a rosszat pedig nem, az biztonnal hajótörést szenved hitében a megpróbáltatások viharában.

2. Ennyi sok ellenség ellen vajon kik a szövetségeseink?

Szövetségeseink az előttünk járt hithősök. A bizonyságoknak nagy fellege vesz körül minket az 1. vers szerint. Ez a mondat visszautal a levél előző fejezetére, a 11.-re, mely az ótestamentumi hithősök hosszú sorát vonultatja el lelki szemeink előtt Ábeltől a névtelen vértanúig, akikre nem volt méltó e világ. Ők is itt küzdöttek egykor ugyanezen a küzdőtéren. Hősiesen állták a harcot. Emberi ítélet szerint legyőzettek, Isten történelme szerint azonban ők voltak a győztesek. Az ő példájuk szövetséges erőforrás a mi számunkra, az ő utódaiknak is.

A szentíró szerint azonban többek ők, mint példák. Úgy látja őket, mint a harcunk szemlélőit. A küzdőtér porondjáról felkerültek a pálya nagy lelátójára, s úgy ülnek ott, mint nagy versenyeken a baráti szurkolók, biztatva a pályán küzdőket. Úgy veszik körül a küzdőtér, mint valami fényes felhő. Nem egyedül harcoljuk tehát a hitnek harcát. Velünk érző, értünk izguló tömeg előtt harcolunk. Mikor a test szennyes vágyai támadnak, értünk izgul Dávid, ki tudja, mi a sorsa annak, aki ebben elbukik. Mikor az anyagiasság környékez, értünk szorong Barnabás, aki önmagán ismerte meg az önzetlenség örömet. Mikor rongy életünket féltjük, s még Krisztust is hajlandók lennénk érte megtagadni, szeretne ránk kiáltani Péter, aki tudja, mi ez a harc: Ne hagyd magad!

Fő szövetségeseink Jézus Krisztus. Róla mondja az ige: „*Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra...*” A hithősök lenéznek ránk, nekünk pedig fel kell néznünk Jézusra. Több ő, mint példa. Több, mint egyszerű néző, szemlélő. Ő bajtárs. Nem a történelem lapjain van csupán, példát adva, miképp lehet megharcolni a hitnek nemes harcát, nem csak a küzdőtér lelátóján biztat a jelenlétével, hanem ott van velünk a küzdőtér porondján, és velünk harcol. Ő a hitnek elkezdője. Ő ébreszti bennünk a hitet egy hitetlen világ közepette. Ő annak táplálója is, mikor minden összeesküszik körülöttünk és bennünk azért, hogy elhamvassza hitünk mécsvilágát. Ő imádkozik értünk nagy próbák idején, hogy megmaradjon a hitünk. Ő harcol velünk, hogy a Sátán minden hitromboló munkáját megrontsa. Ő a hitnek bevégezője is. Azt akarja, hogy diadalma zsákmányaképp odaállíthasson minket Isten elé mondván: Nem vészett el, ímé, itt van, akit nekem adtál. Aki komolyan harcol a hitéért, annak a számára mindez tapasztalati valóság.

Szövetségesünk az Isten ostora is. „...mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad.” (6. v.) Az eredeti szöveg a fenyítésre olyan görög szót használ, melyből lett a pedagógia szó. A szenvedés tehát ebben a földi életben nem kínzás az Istentől, még csak nem is bírói ténykedés, hanem pedagógia, nevelő munka. Isten azért ver, mert szeret, s mert hitre akar juttatni és hitben akar megtartani. Melyikünk nem tapasztalta még, hogy a szenvedés mennyi áldást rejt magában, s hogyan tud növekedni alatta a hitünk! Az ördög is fel tudja használni a szenvedést arra, hogy megingassa hitünket, ez azonban nem változtat semmit azon, hogy Isten pedig épp a szenvedés útján akar megerősíteni hitünkben. Rajtunk áll, hogy a szenvedés áldás lesz-e számunkra vagy átok.

Az ellenség sok és erős, a szövetséges több és erősebb. Ha el nem pártolunk tőle, vele együtt miénk a győzelem! Ámen.